

μ'κι ἀδικεῖ (ἀγύριστος ἔγινε, ἔμεινε ἐκεῖ, ὅπου μετέβη) Αἰτωλ. || Φρ. Πάαινε κι ἀγύριστος νά 'σαι! (ἀρά) Ἀπύρανθ.

5) Ὁ μὴ ἀποδημήσας καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποκτήσας εἶραν τοῦ κόσμου Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.): Μὴ δοῦ ξεσυνο-
μίζεσαι, γιὰτ' εἶν' ἀγύριστος ἄνθρωπος καὶ δὲ γατέει εἶδα
κάνουνε 'ς ἄλλους κόσμους Κρήτ. Συνών. ἄβγαλτος Α 2,
ξέβγαλτος. 6) Ἐκεῖνος ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις

Ἡπ. Παξ.: Στὸν τόπο τὸν ἀγύριστο ποῦ γυρισμοὺς δὲν ἔχει!
ἔνν. πῆγαινε. Ἀρά) Ἡπ. Τ' ἀνεγύριγο ταξίδι τοῦ κάτω

κόσμου Ἡπ. β) Οὐς., τὸ μέρος, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις
ἀ ἐπανέλθῃ, ὁ τόπος ὁπόθεν εἶναι ἀδύνατος ἢ ἐπάνοδος,

Ἄδης, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ πὰς 'ς τὸν

ἀγύριστο! Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τὸν ἔστειλα 'ς τὸν ἀγύριστο
τὸν παλαβό! Ἀθῆν. Ἀι 'ς τὸν ἀναγυρίστο! Μέγαρ. Δέβα

'ς σὸν κρεμὸν καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον! (πῆγαινε εἰς τὸν κρημνὸν
καὶ εἰς τὸν ὄλεθρον!) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ. 'Σ τὸν

ἀγύριστο! Σύμ. Δὲ βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ πάνε 'ς τ' ἀγύριο!
Παξ. 'Σ τ' ἀγύριγο! Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ. 'Σ τ' ἀγύριγα!

Κόρινθ. Πβ. ἀγύρισι, ἀγυριστιά. Συνών. ἄγειριτος 2.

Β) Μεταφ. 1) Ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):

Ἀγύριστο κεφάλι σύνηθ. Εὐτοῦνος εὐτοῦ, παιδί μου, εἶναι
κεφάλι ἀγύριγο Καλάβρυτ. (πβ. φρ. δὲ γυρίζει τὸ κεφάλι

του). Ἀγύριστη γνώμη Μακεδ. (Μελέν.) Ἀγύριστος ἐστάθεν
ὅσα λόγια κι ἂν εἴτ' ἄτον Χαλδ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν.

Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβάγι-
στος 2. Πβ. ἄγειριτος 1. 2) Ὁ μὴ μεταστραφεὶς εἰς

ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, ὁ μὴ ἐξομώσας Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ. κ. ἀ.): Ἐγύρτσεν, γιόκσα ἀγύριστος ἐν' ἀκόμαν; (μετέ-

βαλε τὸ θρησκευτικὸν του δόγμα ἢ ἀκόμη ἐμμένει εἰς
αὐτό;) Τραπ. Ἀντίθ. γυριστός, κλωστός.

ἀγυρμός ὁ, Θράκ. (Βιζ.)

Ἰσως τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγυρμός. Πβ. Ἡσύχ. «ἀγυρμός»
ἐκκλησία, συγκρότησις· ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον· καὶ
τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη».

Ἡ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν περιφορὰ τῶν μετημφιεσμένων
(ἴσως λείψανον τῶν ἀρχαίων Διονυσιακῶν τελετῶν).

ἀγύρτης ὁ, λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἀμισ.)
ἀγέρτης Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγύρτης.

Ἀπατεῶν, ψεύστης καὶ καθόλου πάσης κακίας μεστός,
πρόστυχος ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀγύρτη! μὲ γέλασε πάλι λόγ.
σύνηθ. Χάσον ἄτον, ἄτος ἀγέρτης ἐν' (ἄφησέ τον, μὴ τὸν
λάβῃς ὑπ' ὀψιν) Κερασ. Τῇ ὀκύλλ' ὁ νίγιόν, τῶιπ ἀγέρτης
ἔτον! (τοῦ σκύλλου ὁ νίος, ὅλως διόλου πρόστυχος ἄν-
θρωπος ἦτο!) αὐτόθ.

ἀγύτευτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. —Λεξ.
Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γυτευτός <γυτεύω.

Ἐκεῖνος διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε
χρήσις ἐπωδῆς, ὁ μὴ γυτευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Εἶχε τ' ἀνεμο-
πύρωμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τον γυτέφουνε κ' ἔτσι πέθανε ἀγύ-
τευτος Σῦρ.

ἀγυψος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. ἄνυψος Λεξ. Λεγο.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγυψος.

Ὁ ἄνευ γύψου, ἐπὶ οἴνου. Συνών. ἀγύψωτος.

ἀγύψωτος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γυψωτός <γυψώνω.

Ἐκεῖνος, εἰς ὃν δὲν ἀνεμείχθη γύψος: Κρασι ἀγύψωτο.
Συνών. ἄγυψος.

ἄγω Ἡπ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.) Πόντ. (Νικόπ.
κ. ἀ.) ἄγον Λέσβ. ἔγγον Τσακων. Α' πληθ. ὑποτακτ.

ἄγωμε Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἄγ' με
Καπ. (Σινασσ.) ἄωμεν Κύπρ. ἄωμε Νάξ. (Φιλότ.) ἄουμεν

Κύπρ. ἄωμε Χίος ἄμε Πόντ. (Κερασ.) ἄμ' Καπ.
ἔμ' Καπ. Β' ἐνικ. προστ. ἄμε κοιν. καὶ Καλαβρ.

(Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ.) ἄμεν Πόντ. (Σινώπ.) ἄμεν-νε Μεγίστ.

ἄμ-με Σύμ. ἄμε Καπ. (Σινασσ.) ἄμι βόρ. ἰδιώμ.
ἄμη Ἀπουλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄμα Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.)

ἄμο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄμονε Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) ἔμα
Κάρπ. ἄγε Λευκ. ἄγγε Τσακων. ἐντὶς Τσακων. ἄγι

Λέσβ. ἔγε Σίκιν. ἄγια Κύπρ. ἄε Θεσσ. Κεφαλλ. Κύμ.
Λευκ. Σίφν. κ. ἀ. ἄε-δὲ Εὐβ. (Κύμ.) χάε Πελοπν.

(Μάν.) ἄι Ἡπ. Κῶς Λέσβ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Πόντ. (Νικόπ.) Σίφν. Τήλ. κ. ἀ. χάι Πελοπν. (Κυνουρ.)

ἄ πολλαχ. χά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) χάντε Σύμ.
χαντι Πόντ. (Σινώπ.) χάγκε Τσακων. ἄδε Κρήτ. κ. ἀ.

ἄδε Χίος (Καρδάμ.) χάδε Εὐβ. (Κύμ.) ἄντες πολλαχ.
ἄδες Κρήτ. κ. ἀ. ἄδι Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κυδων. ἄντε

σύνηθ. ἄντε-ντε πολλαχ. ἄιτε πολλαχ. καὶ Καπ. ἄιδες
Κρήτ. κ. ἀ. ἄιδι Λέσβ. ἄντιον Πελοπν. (Μάν.) ἄιτε

Πελοπν. (Λακων.) ἔς Κέρκ. Β' πληθ. προστ. ἀγωμέτε
Κρήτ. ἄμετε Κάσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ.

κ. ἀ. ἄμιτι Θεσσ. ἄμ'τε Καπ. (Σίλ. κ. ἀ.) ἄμέτε
Καπ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κ. ἀ. ἄμέντε Καπ.

(Φάρας.) ἄμέστεν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμέτι
Λέσβ. κ. ἀ. ἄμέσσι Ἡπ. ἄμισσι Ἡπ. ἄμητε σύνηθ.

καὶ Πόντ. ἄμητε Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄγιᾶτε Κύπρ. ἄετε
Κύπρ. ἄγ'τε Καπ. (Σινασσ.) κ. ἀ. ἄγ'τι Λέσβ. ἄτε

Κύπρ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) Πόντ. κ. ἀ. ἀτῆτε Θράκ.
Πόντ. (Ἀμισ. κ. ἀ.) ἄτ' Κύπρ. χάτε Κύπρ. Κῶς Πόντ.

ἄτες Κύπρ. χάτες Κύπρ. ἄιτε Ἡπ. Καπ. Κύπρ. Κῶς
Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀιτῆστε Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

χάιτε Κύπρ. Κῶς χαϊτέστε Πόντ. ἄιστε Ἡπ. Κρήτ.
Πελοπν. (Οἶν.) χάιστε Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) κ. ἀ.

χάστε Πελοπν. (Μάνη) ἄιδι Ἡπ. (Ζαγόρ.) χάιστι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄιδιτε Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἄντε σύνηθ.

ἀντῆτε Θράκ. χαντῆστε Σύμ. ἀδέστε Κρήτ. Νάξ. ἀδίτι
Σκόπ. ἀδοῦδε Βιθυν. ἀδοῦτι Κυδων. ἀντέστε σύνηθ.

ἄιδεστε Κρήτ. ἄιδέστε πολλαχ. ἄιδιτι Λέσβ. ἄιδοῦτι
Λέσβ. (Καλλον. Φίλ.)

Τὸ ἀρχ. ἄγω. Οἱ τύπ. ἄγωμε, ἄμε, ἄμέτε καὶ μεσν.,
ὁ δὲ ἀγωμέτε καὶ παρὰ Σαχλίκ. Τὸ ἄμε προήλθεν ἐκ τοῦ
ἄγωμε κατὰ συγκοπήν, περὶ οὗ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,111,
τὸ δὲ ἄωμε κατὰ σύμφυρ. ἐκ τοῦ ἄγωμε καὶ ἄμε. Περὶ
τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἄμέτε καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἀμητε
πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,98. Τὸ ἀμέστε κατὰ τὸ πέστε,
δέστε κτλ. Ὁ τύπ. ἄμη προήλθεν ἐκ τοῦ πληθ. ἀμητε,
ὁ δὲ ἔμα ἐκ τοῦ ἄμε κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἔλα, μεθ' οὗ
ἐνίοτε συνεκφέρεται ὡς ἄμε κ' ἔλα. Ὁ ἄτε ἐκ τοῦ ἄετε
παρὰ τὸ ἄγετε, ὁ δὲ ἄντε ἢ ἐκ τοῦ ἄτε τοῦ ἀήχου τ
τραπέντος εἰς ἡχηρὸν νι ἢ ἐκ τοῦ ἄ καὶ τοῦ νιτέ. Πβ. ἔλα
νιτέ, μίλα νιτέ καὶ τὸ ἀρχ. «ἄγε δῆ». Τὸς τῶν τύπ. ἄτες
καὶ χάτες ὀφείλεται εἰς τὴν συνεκφ., οἷον ἄτε 'ς τὸ καλό,
χάτε 'ς τὴν ὀργή-'ς τὸ διάβολο. Τὸ ἀρκτικὸν χ τύπων
τινῶν, ὡς χάτε, χάιστε, χάδε, χάγκε, εἶναι παράστασις

